

AFGØRELSE

(Varmeforsyning)

energi

KLAGENÆVNET

Frederiksborggade 15
1360 København K

Besøgsadresse:
Linnésgade 18, 3. sal
1361 København K

Tlf 3395 5785
Fax 3395 5799

www.ekn.dk
ekn@ekn.dk

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form

KLAGE FRA (XX) over
AFGØRELSE FRA Energitilsynet af 10. september 2009
OM Sønderborg Fjernvarme A.m.b.a.'s afgift til dækning af energibesparelsesforanstaltninger

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

NÆVNETS Nævnensformand, dommer Poul K. Egan
SAMMEN- Professor, cand.jur. & Ph.D. Birgitte Egelund Olsen
SÆTNING Professor, cand.jur. & Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen
I SAGEN

NÆVNETS Energiklagenævnet kan ikke behandle (XX)'s klage over
AFGØRELSE Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008.
Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009 stadfæ-
stes.

(XX) har på vegne af (XX) (herefter benævnt klager), som (XX) er administrator og medejer af, ved brev af 12. september 2009 indbragt Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009 for Energiklagenævnet. Ved afgørelsen fandt Energitilsynet, at klager ikke havde partsstatus i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarme A.m.b.a.'s (herefter benævnt Sønderborg Fjernvarme) afgift til dækning af energibesparelsesforanstaltninger. Energitilsynet havde tidligere ved tilkendegivelse af 15. december 2008 behandlet to forslag fra Sønderborg Fjernvarme vedrørende værkets indregning af udgifter til energispareforanstaltninger i fjernvarmeprisen.

Sagens baggrund

Sønderborg Fjernvarme forelagde på et møde med Energitilsynet en model for tilskud til energibesparelser, som værket påtænkte at iværksætte. Modellen skulle opfylde Energistyrelsens pålæg til forsyningsselskaber om opfyldelse af krav om energibesparende foranstaltninger. Modellen indeholdte to alternative

forslag til finansiering af en tilskudsordning i overensstemmelse med varmeforsyningsloven¹.

Model 1 ville medføre, at alle forbrugere med et tilsluttet bolig- eller erhvervsareal over 1000 m² (BBR-opgørelsen) i forsyningsområdet for Sønderborg Fjernvarme kunne få tilbudt energiovervågning samt mulighed for at søge om tilskud til at gennemføre energispareaktiviteter. Model 2 ville medføre, at det kun var forbrugere med et areal over 1000 m², som havde ansøgt om tilskud til energispareaktiviteter, der ville kunne pålægges udgifterne til energispareaktiviteterne.

Energitilsynet tilkendegav den 15. december 2008², at begge de tarifieringsmodeller, som Sønderborg Fjernvarme havde foreslået til dækning af omkostninger til energibesparende foranstaltninger, var indregningsberettigede omkostninger i henhold til varmeforsyningslovens § 20, stk. 2, jf. § 28 b. Energitilsynet tilkendegav endvidere, at den prisdifference, som begge metoder til finansiering udtrykte, var i overensstemmelse med varmeforsyningslovens § 20, stk. 5, og at tilsynet efterfølgende ville kunne gribe ind, hvis tarifieringen, når den blev realiseret, viste sig at have urimelige virkninger. Af tilkendegivelsen fremgik endvidere, at Energitilsynets sekretariat havde vurderet, at de to modeller ikke kunne anses for urimelige i henhold til varmeforsyningslovens § 21, stk. 4. Det fremgår af tilkendegivelsens punkt nr. 76, at Energitilsynet ikke traf afgørelse i sagen, da der alene var tale om en tilkendegivelse af et forhold, som endnu ikke var realiseret.

Sønderborg Fjernvarme fastsatte afgiften til dækning af energibesparende foranstaltninger til 1 kr. pr. m² plus moms og opkrævede, i henhold til Energitilsynets tilkendegivelse, afgiften hos bl.a. klager.

Klager klagede ved brev af 27. juni 2009 til Energitilsynet over, at selskabet var blevet pålagt denne afgift, idet klager mente, at der derved blev gjort forskel på Sønderborg Fjernvarmes forbrugere.

I afgørelse af 10. september 2010 bemærkede Energitilsynet, at tilsynet alene har pligt til at realitetsbehandle henvendelser, hvis disse rejser en begrundet mistanke om en lovovertrædelse, eller der er udvist en ulovlig adfærd. Energitilsynet fandt ikke, at klager var fremkommet med nye oplysninger, der gav tilsynet anledning til tage sagen op, hvorfor tilsynet ikke ville foretage sig yderligere. Energitilsynet fandt endvidere, at klager ikke var part i tilsynets sag om Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger. Tilsynet bemærkede herefter, at klager ikke kunne påklage afgørelsen om, at tilsynet ikke ville foretage sig yderligere, men klager godt kunne påklage afgørelsen om, at klager ikke var part i tilsynets sag.

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 2 af 11

¹ Lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 med senere ændringer.

² Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008 er offentliggjort på Energitilsynets hjemmeside: www.energitilsynet.dk.

Energiklagenævnet forstår på baggrund af klagers brev af den 27. juni 2009 til Energitilsynet og klagers brev af den 12. september 2009 til Energiklagenævnet herefter klagen således, at klager dels

1) klager over Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008, og dels

2) klager over Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009 om at klager ikke er part i tilsynets sag.

Klager administrerer en række ejendomme beliggende (XX). Ejendommene har et samlet areal på 2.447 m².

Sagen drejer sig herefter om klager har partsstatus i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger.

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 3 af 11

Den påklagede afgørelse

Af Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009 fremgår bl.a. følgende:

”[...]

Klage over Sønderborg Fjernvarme

Den 27. juni 2009 klagede du til Energitilsynet over, at Sønderborg Fjernvarme havde pålagt alle forbrugere med et areal over 999 m², herunder (XX), som du er administrator og medejer af, at betale en afgift på 1 kr. pr. m² eksklusiv moms til dækning af energispareforanstaltninger.

Energitilsynet har, i anledning af (XX)s henvendelse indhentet en redegørelse fra Sønderborg Fjernvarme i sagen. Sønderborg Fjernvarmes redegørelse har været forelagt dig til udtalelse med henblik på eventuel indhentning af yderligere oplysninger i sagen. Sønderborg Fjernvarmes redegørelse var vedlagt Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008 vedrørende Sønderborg Fjernvarmes indregning af udgifter til Energispareforanstaltninger i fjernvarmeprisen.

På Energitilsynets møde den 15. december 2008 tilkendegav Energitilsynet, at det ikke kunne anses for urimeligt i henhold til varmeforsyningslovens § 21, stk. 4, såfremt Sønderborg Fjernvarme samlet pålægger alle forbrugere over 1000 m² at bidrage til Sønderborg Fjernvarmes dækning af udgifterne til energibesparende foranstaltninger – da alle forbrugere har mulighed for at søge om tilskud, og da forbrugere som ikke har mulighed for at

indføre energibesparende foranstaltninger – f.eks. fordi disse allerede er gennemført – konkret undtages fra ordningen.

Sønderborg Fjernvarmes tarif på 1 kr. pr. m² plus moms for forbrugere med et areal over 1000 m², som (XX) er blevet pålagt er i overensstemmelse med Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008.

Energitilsynet har som tilsynsmyndighed efter almindelig forvaltningsretlig praksis ikke pligt til at behandle alle sager. Energitilsynet har alene pligt til at realitetsbehandle henvendelser, der rejser en konkret begrundet mistanke om, at der enten foreligger en lovovertrædelse af nogen betydning eller udvist en ulovlig adfærd.

Energitilsynet skal derfor i den foreliggende sag vurdere, om din henvendelse rejser en begrundet mistanke om, at der foreligger en lovovertrædelse eller udvises ulovlig adfærd.

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 4 af 11

Energitilsynet har – som du er bekendt med – på sit møde den 15. december 2008 behandlet Sønderborg Fjernvarmes forslag til dækning af omkostninger til Energibesparende foranstaltninger.

Da den takst til dækning af energibesparende foranstaltninger, der efterfølgende er blevet indført for forbrugere over 1000 m² – herunder (XX) er i overensstemmelse med Energitilsynets afgørelse, finder Energitilsynet ikke, at der i sagen er fremkommet nye oplysninger, der giver Energitilsynet grundlag for at tage sagen op til bedømmelse.

Energitilsynets vurdering af spørgsmål om partstilling og klageberettigelse

Da Energitilsynet foranlediget af din henvendelse har foretaget en realitetsbehandling af sagen, er beslutningen om, at Energitilsynet ikke vil foretage yderligere i sagen en afgørelse i forvaltningsretlig forstand.

I henhold til forvaltningsretlige regler er det kun parter, der kan betragtes som klageberettigede i en sag. For at være part forudsættes det, man har en væsentlig og individuel interesse i den påklagede afgørelse.

Energitilsynet vurderer, at Sønderborg Fjernvarmes energibesparelsestarif ikke berører dig på en måde, der adskiller sig fra den virkning tariffen har for andre forbrugere med et areal over 2000 m² [det skal antagelig være 1.000 m², Energiklagenævnets bemærkning], hvorfor Energitilsynet ikke finder, at du har en indi-

viduel interesse i sagen, og at du dermed ikke kan betragtes som part i sagen.

At du ikke er part betyder, at du ikke kan påklage Energitilsynets beslutning om ikke at foretage sig videre til Energiklagenævnet. Du vil dog kunne påklage Energitilsynets afgørelse om, at du ikke er part.
[...]"

Klagers bemærkninger og synspunkter

Klager gør gældende, at klager er part i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger, idet klager er direkte berørt heraf.

Klager stiller sig tvivlende over for Energitilsynets uvildighed i sagen, da tilsynet selv tidligere har behandlet sagen vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger.

Det er klagers opfattelse, at opsplitningen af forbrugere, afhængigt af om forbrugernes areal er over eller under 1.000 m², ikke er lovlig. Differentieringen efter forbrugernes areal er udtryk for forskelsbehandling, hvilket indebærer, at klager har en væsentlig og individuel interesse i sagen.

Sønderborg Fjernvarmes bemærkninger og synspunkter

Sønderborg Fjernvarme har ikke haft bemærkninger til sagen.

Sønderborg Fjernvarme har på Energiklagenævnets forespørgsel oplyst, at værket ved iværksættelsen af ordningen den 1. juni 2009 havde i alt 8.000 fjernvarmekunder. Kunder med et areal over 1.000 m², og som dermed skulle betale afgiften til energibesparende foranstaltninger, udgjorde 228. Det samlede antal fjernvarmekunder hos Sønderborg Fjernvarme er efterfølgende steget til 8.368, mens antallet af fjernvarmekunder, der er pålagt afgiften, er uændret.

Energitilsynets udtalelse til sagen

Energitilsynet har ved e-mail af 30. september 2009 fremsendt bemærkninger til klagen. Energitilsynet gør gældende, at klager ikke er klageberettiget. Energitilsynet har til støtte herfor navnlig anført følgende:

- Energitilsynet har henvist til en række af Energiklagenævnets tidligere afgørelser vedrørende klageberettigelse, herunder bl.a. Energiklagenævnets afgørelse af 20. december 2007 (Energiklagenævnets j.nr. 21-582) og afgørelse af 14. april 2008 (Energiklagenævnets j.nr. 21-564). Tilsynet bemærker, at Energiklagenævnet anvender de almindelige forvaltningsretlige kriterier for klageberettigelse, hvorefter der kræves væsentlig og individuel interesse. Således er en afledt interesse i den påklagede afgørelse ikke tilstrækkelig væsentlig til at etablere status som klageberettiget.

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 5 af 11

- Det fremgår af Energiklagenævnets praksis, at det forhold, at førsteinstansen har rejst en sag på baggrund af forbrugerens henvendelse, ikke tillægges betydning for forbrugerens klageberettigelse, hvis forbrugeren efterfølgende indbringer førsteinstansens afgørelse for Energiklagenævnet.
- På baggrund af Energiklagenævnets praksis har Energitilsynet vurderet, at klager ikke har den fornødne væsentlige og individuelle interesse til at være klageberettiget.

Retsgrundlag

Varmeforsyningslovens § 26 indeholder følgende regler om Energiklagenævnets kompetence til at behandle klager efter varmforsyningsloven:

”[...]

§ 26. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af kommunen, økonomi- og erhvervsministeren eller Energitilsynet efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til loven.

Stk. 2. Kommunens, transport- og energiministerens og Energitilsynets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed end det i stk. 1 nævnte Energiklagenævn. Afgørelserne kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Stk. 3. Klage skal være indgivet skriftligt inden fire uger efter, at afgørelsen er meddelt.

[...]”

Hverken varmforsyningsloven eller reglerne udstedt i medfør heraf indeholder bestemmelser om, hvem der kan anses for parter og klageberettigede i Energitilsynets sager efter varmforsyningsloven. Det er derfor de almindelige forvaltningsretlige regler, som regulerer, hvem der kan anses for parter i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger. Efter disse regler er det et krav, at man har en væsentlig og individuel interesse i en sag, før der kan tillægges partsstatus. Begge betingelser skal være opfyldte, før en fysisk eller juridisk person kan anses som part. For at en interesse kan anses for at være væsentlig skal betydningen af en sag være af en vis styrke og intensitet for den/de pågældende. En moralsk eller mere generel præget ideel interesse er ikke i sig selv tilstrækkelig. En interesse skal imidlertid – udover at være væsentlig – også være individuel. Kravet om individuel interesse betyder, at man skal være mere berørt af afgørelsen end andre, der evt. også er omfattet af afgørelsen. Hvor loven ikke opregner kredsen af klageberettigede, vil kriterierne for klageberettigelse være sammenfaldende med kriterierne for, hvornår nogen har partsstatus i en sag. Retsgrundlaget er nærmere beskrevet i den forvaltningsretlige litteratur og i praksis. Der kan bl.a. henvises til bogen ”Forvaltningsret” af

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 6 af 11

Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., 2. udgave 2002, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, side 65 ff.

Energiklagenævnets praksis

Spørgsmålet om klageberettigelse har flere gange tidligere været behandlet ved Energiklagenævnet, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 20. december 2007 (j.nr. 21-582) vedrørende afvikling af overdækning og afgørelse af 14. april 2008 (j.nr. 21-564) vedrørende et selskabs generelle regnskabsforhold og prisfastsættelse.

Afgørelsen af 20. december 2007 (j.nr. 21-582) og afgørelsen af 14. april 2008 (j.nr. 21-564) findes på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk.

I sagen j.nr. 21-582 havde Energitilsynet truffet afgørelse om en afviklingsperiode på 4 år til afvikling af en overdækning på ca. 575 mio. kr. i henholdsvis Varmeplan Århus og Fjernvarme Århus, tidligere Århus Kommunale Værker. En varmemeforbruger klagede over denne afgørelse. Energiklagenævnet fandt, at klager som varmemeforbruger ikke havde en tilstrækkelig direkte interesse i sagen, og dermed ikke var klageberettiget. Energitilsynets afgørelse havde alene en afledet betydning for klager. Klagen blev herefter afvist.

Sagen j.nr. 21-564 vedrørte en borger, der klagede over Energitilsynets afgørelse af 26. februar 2007 vedrørende forskellige regnskabsforhold i Vestegnens Kraftvarmeselskab I/S (VEKS) og Energitilsynets afgørelse af 19. december 2007 vedrørende forrentning af indskudskapitalen i VEKS. Klager var ikke kunde hos VEKS, men kunde hos et af de lokale fjernvarmeselskaber, der udgjorde VEKS' kundekreds. Energiklagenævnet fandt, at klager ikke havde en tilstrækkelig væsentlig interesse i de to sager, idet klagers interesse var af en for indirekte karakter. Energiklagenævnet fandt endvidere, at Energitilsynets afgørelser vedrørte VEKS' generelle regnskabsforhold og prisfastsættelse, og at afgørelserne - i det eventuelle tilfælde, at en tilbageføringspligtig overdækning hos VEKS ville medføre en tilsvarende tilbageføringspligtig overdækning hos de lokale fjernvarmeselskaber - således ville vedrøre hele kredsen af de varmemeforbrugere, der var tilknyttet de 19 lokale fjernvarmeselskaber (hvoraf alene antallet hos det selskab, som klager var kunde hos, udgjorde ca. 31.000). Det kunne ikke lægges til grund, at klager skulle være særlig berørt i forhold til de øvrige varmemeforbrugere, og klagers interesse i Energitilsynets afgørelser kunne derfor heller ikke siges at være individuel. Energiklagenævnet afviste herefter klagerne på grund af manglende klageberettigelse.

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 7 af 11

Energiklagenævnets begrundelse for afgørelsen

Ad klage over Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008

For så vidt angår klagen over Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008 om Sønderborg Fjernvarmes indregning af udgifter til energispareforanstaltninger i fjernvarmeprisen bemærker Energiklagenævnet, at nævnet ifølge varmemforsyningslovens § 26, stk. 1, behandler klager over afgørelser truffet af bl.a. Energitilsynet efter varmemforsyningsloven eller regler udstedt i medfør heraf. Det følger således af bestemmelsen, at det alene er *afgørelser*, der kan påklages til Energiklagenævnet. Det er det almindelige forvaltningsretlige afgørelsesbegreb, der er afgørende for, hvornår en beslutning m.v. må betegnes som en afgørelse efter varmemforsyningslovens § 26, stk. 1.

I den forvaltningsretlige litteratur opstilles der fire betingelser før en tilkendegivelse kan anses for en afgørelse. Der skal være tale om en sproglig tilkendegivelse af en beslutning hidrørende fra en offentlig myndighed. Denne tilkendegivelse skal ensidigt fastsætte, hvad der skal være ret. Tilkendegivelsen skal være eksternt rettet mod borgerne i modsætning til internt rettet mod forvaltningen selv. Den tilkendegivende beslutning skal være truffet på offentligretligt grundlag i modsætning til privatretligt grundlag, som f.eks. aftale eller erstatning uden for kontrakt. Der kan bl.a. henvises til Jens Garde m.fl., Forvaltningsret – sagsbehandling, 6. udgave, 2007, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, s. 11 ff.

Sønderborg Fjernvarme har rettet henvendelse til Energitilsynet vedrørende en model for afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger. Efter nærmere vurdering heraf har Energitilsynet tilkendegivet, at de tarifieringsmodeller, som Sønderborg Fjernvarme havde foreslået til dækning af omkostninger til energibesparende foranstaltninger, var indregningsberettigede omkostninger i henhold til varmemforsyningslovens § 20, stk. 2, jf. § 28 b. Energitilsynet tilkendegav endvidere, at den prisdifference, som begge metoder til finansiering udtrykte, var i overensstemmelse med varmemforsyningslovens § 20, stk. 5, og at tilsynet efterfølgende ville kunne gribe ind, hvis tarifieringen, når den blev realiseret, viste sig at have urimelige virkninger.

Energiklagenævnet finder, at Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008 vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger ikke er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Tilkendegivelsen kan således ikke påklages til Energiklagenævnet, jf. varmemforsyningslovens § 26, stk. 1. Energiklagenævnet har herved lagt vægt på, at Energitilsynets tilkendegivelse alene er en vejledende udtalelse vedrørende to forslag om etablering af energiovervågning hos større forbrugere ved Sønderborg Fjernvarme. Derimod er der ikke tale om en afgørelse, der fastsætter om en anvendt metode er urimelig eller ej. Det bemærkes, at Energiklagenævnet som klagemyndighed ikke er bundet af Energitilsynets opfattelse af, om der er tale om en afgørelse.

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 8 af 11

Allerede på denne baggrund kan Energiklagenævnet ikke behandle klagers klage af 12. september 2009 over Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008 vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger, idet klagen ikke vedrører en afgørelse, og tilkendegivelser ikke kan påklages til Energiklagenævnet, jf. varmemforsyningslovens § 26, stk. 1.

Energiklagenævnet bemærker i den forbindelse, at vurderingen af, om Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008 er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand eller ej, efter Energiklagenævnets vurdering er forbundet med en vis usikkerhed. Usikkerheden opstår, idet Energitilsynets tilkendegivelse implicit kan have afgørelsesvirkning i forhold til eventuelle andre parter i sagen. Energiklagenævnet finder det på denne baggrund rettest at bemærke, at såfremt tilkendegivelsen af 15. december 2008 var en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, ville klager ikke være klageberettiget i forhold til afgørelsen, jf. nedenfor vedrørende Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009.

9. august 2010
J.nr.: 1021-236
Eksp.nr.: 50467
SSH-EKN

Side 9 af 11

Ad Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009

Klager har indbragt Energitilsynets afgørelse om, at klager ikke er part i tilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes til dækning af energibesparende foranstaltninger for Energiklagenævnet.

Energiklagenævnet finder, at beslutningen om ikke at tillægge klager partsstatus i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, der kan påklages til Energiklagenævnet, jf. varmemforsyningslovens § 26, stk. 1.

Energiklagenævnet lægger til grund, at klager aftager fjernvarme fra Sønderborg Fjernvarme, og at klager med et areal på 2.447 m² er pålagt Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger. Sønderborg Fjernvarme har over for Energiklagenævnet oplyst, at forsyningen har 8.000 fjernvarmekunder, hvoraf 228 kunder har et areal over 1.000 m² og dermed skal betale afgiften til energibesparende foranstaltninger.

For at klager kan tillægges partsstatus, skal klager have såvel en væsentlig som en individuel interesse i sagen. Energiklagenævnet finder efter en konkret vurdering, at klager ikke har en individuel interesse i sagen. Energiklagenævnet har herved lagt vægt på, at Energitilsynets sag vedrører alle Sønderborg Fjernvarmes kunder med et areal over 1.000 m², herunder klager. Kredsen af kunder, som berøres af Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger, er derfor omfattende. Det kan på baggrund af sagens oplysninger ikke lægges til grund, at klager vil blive særligt berørt i forhold til de øvrige varmemforbrugere. Klagers interesse i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger er således ikke individuel.

Det forhold, at klagers henvendelse til Energitilsynet gav anledning til, at tilsynet indhentede en udtalelse fra Sønderborg Fjernvarme om afgiften, ændrer ikke ved, at klagers interesse i sagen ikke kan anses for at være tilstrækkelig individuel.

Da klager ikke har den fornødne individuelle interesse i sagen, kan klager ikke anses som part i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger.

Betingelserne for at være klageberettiget i Energitilsynets sag om Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger svarer til betingelserne for at have partsstatus, hvor loven ikke indeholder særlige regler om kredsen af klageberettigede. Da klager ikke har partsstatus i Energitilsynets sag, er klager heller ikke klageberettiget i Energitilsynets sag om Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger.

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Energiklagenævnet stadfæster herefter Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009, hvorefter klager ikke har partsstatus i Energitilsynets sag vedrørende Sønderborg Fjernvarmes afgift til dækning af energibesparende foranstaltninger.

Side 10 af 11

Til det af Energitilsynet anførte om, at (1) klager ikke kan påklage tilsynets beslutning om ikke at foretage sig videre i sagen til Energiklagenævnet, og (2) at tilsynets afgørelse om, at klager ikke er part i sagen, kan påklages til Energiklagenævnet, bemærker Energiklagenævnet, at afgørelsen af hvem der er klageberettiget til Energiklagenævnet, samt afgørelsen, af hvilke af tilsynets afgørelser der kan indbringes for nævnet, alene tilkommer Energiklagenævnet.

Energiklagenævnets afgørelse

Energiklagenævnet kan ikke behandle klagers klage over Energitilsynets tilkendegivelse af 15. december 2008. Energitilsynets afgørelse af 10. september 2009 stadfæstes.

Sagen er blevet behandlet ved skriftlig votering.

Afgørelsen er truffet i henhold til § 26, stk. 1, i lov om varmemforsyning, jf. lov-bekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 med senere ændringer.

Afgørelsen kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Søgsmål ved domstolene til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter tilslutningsbekendtgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen, jfr. Tilslutningsbekendtgørelsens § 21, stk. 5.

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form på Energiklagenævnets hjemmeside.

P. N. V.

Poul K. Egan
Nævnshoved

9. august 2010

J.nr.: 1021-236

Eksp.nr.: 50467

SSH-EKN

Side 11 af 11

/ Signe Sara Hildebrandt
Fuldmægtig